

Nr 278.

Av herrar **Lindblom** och **Annér**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i lagen den 30 juni 1943 (nr 444) om tillståndstvång för byggnadsarbete samt fortsatt giltighet av samma lag.

I samband med behandlingen av proposition nr 91 synes det vara lämpligt att överväga huruvida alla de restriktiva bestämmelser, som nu äro utfärdade för byggnadsverksamheten äro påkallade och ägnade att främja de syften, som man avser med desamma. Det är naturligt att med hänsyn till läget i fråga om material och arbetskraft samt behovet av investeringsbegränsning viss återhållsamhet iakttages i fråga om byggnadsverksamheten. Emellertid är det av stort värde att alla sådana förberedelser få göras, som i huvudsak utföras på fritid och som kunna påskynda ett bygges utförande, så snart omständigheterna det medgiva. Vi tänka härvidlag närmast på iordningställande av tomtmarken eller gjutning av grunden i vad det gäller egnahems- och tvåfamiljsbyggen. I de senast av arbetsmarknadsstyrelsen utfärdade nya direktiven i saken heter det bl. a.: »Schaktnings-, sprängnings- och planeringsarbeten samt grundarbeten avseende egnahemsbyggnad för eget stadigvarande bruk, som av någon utföres utan anlitage av annan arbetskraft än hemmavarande familjemedlemmar. Byggnadstillståndet för dylika slag av arbeten är icke förbundet med länsarbetsnämndsklausul. Dock åligger det den, som utför arbete av här avsett slag, att på anfordran av länsarbetsnämnd eller dess kontrollant genom intyg av statlig eller kommunal myndighet eller känd trovärdig person styrka, att arbetet åsyftar byggnad, som här avses. Den omständigheten, att ett arbete påbörjats med stöd av nämnda generella tillstånd, inverkar ej på bedömningen av ansökan om tillstånd till arbetets fortsättande.»

Det synes som om begreppet hemmavarande familjemedlemmar begränsar möjligheterna till utförande av dessa arbeten i högre grad än vad som kan anses vara nödvändigt. Därest närstående och andra frivilligt och utan ersättning önska medverka vid sådana arbeten, böra bestämmelserna icke omöjliggöra detta.

Man kan även ifrågasätta om inte vad som nu sagts om egnahemsbyggen också borde få tillämpas beträffande tvåfamiljshus. Dessa byggnader äro ju icke av den storleksordning att man behöver tillämpa alltför restrikt-

tiva bestämmelser. Det torde icke vara sällsynt, att tvenne personer komma överens om att gemensamt uppföra en tvåfamiljsbyggnad, varvid förutsättes, att de skola bebo var sin lägenhet. Det synes vara skäligt att samma bestämmelser rörande samverkan i fråga om tomtens iordningställande som gälla för egnahemshus få tillämpas i dylika fall.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 91 måtte göra ett uttalande i den riktning, som här anförts.

Stockholm den 16 mars 1948.

E. A. Lindblom.

Wilh. Annér.
